

інших надзвичайних обставин), коли відповідні заходи використовуються з метою попередження виникнення тих чи інших шкідливих (небезпечних) наслідків, їх локалізації, а також для профілактики протиправних діянь.

В діяльності поліції адміністративний примус виражається у застосуванні превентивних та примусові поліцейських заходів.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.9

Віталій Олегович НАЙДА,

курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковій керівник: завідувач кафедри адміністративного права і процесу

факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук, професор Салманова О. Ю.

МУНІЦИПАЛЬНА ВАРТА (ПОЛІЦІЯ) В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Муніципальна поліція діє практично в усіх розвинених країнах Європи: Польщі, Італії, Іспанії, Німеччини, Франції, Швейцарії, а також у США.

У зв'язку з євроінтеграційним курсом нашої держави, перевантаженістю підрозділів Національної поліції та з метою підвищення рівня довіри громадян до поліцейських в Україні на законодавчому рівні обговорюється питання прийняття Закону «Про муніципальну варту (поліцію)». Створення муніципальної поліції було однією з умов коаліційної угоди, складеної парламентаріями VIII скликання. Для втілення ідеї був зареєстрований законопроект «Про муніципальну варту», яким передбачалося, що муніципальна охорона створюється за рішенням місцевих органів влади, фінансується із місцевих бюджетів виконує всі контролюючі адміністративні функції та забезпечує охорону громадського порядку, а блок кримінальних правопорушень залишається за Нацполіцією. Але далі першого читання законопроект «Про муніципальну варту» в парламенті не пройшов, адже в документі чітко не були розмежовані функції муніципальної варти та Національної поліції, а пункт про те, що муніципальна варта може обмежувати права і свободи громадян, «якщо іншим способом не можуть бути виконані покладені на муніципальну варту завдання», розглядався як поле для зловживань з боку неї.

Незважаючи на той факт, що законопроект відклали на невизначений термін, місцеві ради деяких міст України на підставі своїх рішень створили муніципальні варти (поліції) як комунальні підприємства або вони з'явилися як громадські об'єднання. Так, у Києві муніципальна варта функціонує в організаційно-правовій формі громадського формування. Тим часом у Дніпрі, Кременчузі, Одесі та інших містах України працюють муніципальні варти, створені на підставі рішень місцевих рад, і функціонують як комунальні підприємства, фінансуються з місцевого бюджету. У той же час в Україні з подібним статусом функціонує і муніципальна поліція, наприклад у Вінниці. Проти на даний момент Закон України «Про охоронну діяльність» забороняє використання назв державних органів, зокрема Національної поліції, для позначення вищезазначених комунальних підприємств. Тому ми вважаємо, що назва «поліція» не є обґрунтованою з погляду на вимоги українського законодавства.

Доволі складним залишається питання повноважень муніципальної варти (поліції). У різних містах України комунальні підприємства керуються власними статутами, які ухвалюються на сесії місцевими депутатами та покликані регламентувати діяльність муніципальної варти (поліції). Тому в різних містах повноваження муніципальної варти (поліції) відрізняються. Так, наприклад, у Львові муніципальна варта має право стягувати «паркувальний» збір, контролювати правила торгівлі алкогольною та тютюновою продукцією, а муніципальна варта Чернігова, згідно із статутом, таких прав не має. Загалом у вищезазначених містах муніципальна варта (поліція) виконує завдання з охорони громадського порядку, пам'яток історії, культури та об'єктів комунальної власності, стежить за правилами благоустрою території, чистотою вулиць, правильним паркуванням транспорту, організацією торгівлі.

У статутах муніципальної варти (поліції) різних міст України поверхнево зазначено, як має проходити її взаємодія з Національною поліцією. Ми вважаємо, що буде доречним у статутах муніципальної варти (поліції) зазначити, на чому повинна ґрунтуватися ця взаємодія, а також зазначити, як має проходити спільне несення служби з підрозділами Нацполіції при проведенні масових заходів, спільному патрулюванні тощо. Доречним, на нашу думку, також буде підпорядковувати особовий склад муніципальної варти (поліції) командирів зведеного загону з числа співробітників Нацполіції під час спільного несення служби.

Створенню муніципальної варти (поліції) у вищезазначених містах передувала низка причин, які варто розглядати у двох аспектах: правоохоронному та фінансово-іміджевому залежно від тих завдань, які покликані вирішувати муніципальна варта (поліція) у процесі свого функціонування.

У правоохоронному аспекті поява муніципальної варти (поліції) зумовлена такими причинами: 1) перенавантаження поліцейських. Так, наприклад, один дільничний офіцер поліції обслуговує велику кількість населення та декілька населених пунктів, кількість дільничних є недостатньою для оперативного та ефективного реагування на звернення громадян, крім того, у великих містах ДОП окрім своїх безпосередніх функціональних обов'язків систематично приймає участь у забезпеченні громадського порядку при проведенні масових заходів; 2) зростання рівня злочинності в Україні (у тому числі за рахунок збільшення кількості зброї у населення). Національна поліція, перш за все, проводить розслідування кримінальних правопорушень, а тому адміністративні проступки часто залишаються поза її увагою, тощо.

Отже, муніципальна варта (поліція) в Україні активно функціонує на підставі рішень місцевих рад. Розглянуті нами причини її появи демонструють її актуальність і необхідність у сучасних умовах. Однак, ті організаційно-правові форми, в яких на теперішній час муніципальна варта (поліція) здійснює свою діяльність, не дозволяють їй повноцінно виконувати покладені на неї повноваження, кількість її особового складу, його оснащення та поставлені перед ним завдання зараз формуються доволі суб'єктивно на основі рішень місцевих рад, а тому не відповідають реальним потребам місцевих громад та правоохоронних органів, окремі положення статутів муніципальної варти (поліції) не відповідають вимогам

законодавства. На нашу думку, зазначена ситуація потребує врегулювання шляхом прийняття Закону «Про муніципальну варту (поліцію)», який би уніфікував статус муніципальної варту (поліції) у всіх містах України, визначив її повноваження та взаємодію з іншими державними органами, зокрема Національною поліцією.

Одержано 17.04.2018

УДК [351.72:336.74](477)

Дмитро Вікторович ДУЖАК,

курсант групи Ф1-201 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук Пчелін В. Б.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ СТАТУСУ КРИПТОВАЛЮТИ В УКРАЇНІ

З розвитком інформаційних технологій відбувається інтеграція криптовалют, а зокрема bitcoin, в фінансову систему України, але щодо його правового статусу серед науковців і посадових осіб дотепер триває дискусія. Відповідно до листа Національного Банку України від 8 грудня 2014 року №29-208/72889 bitcoin є «грошовим сурогатом», який не має забезпечення реальної вартості». Але світова практика (США, Японія, Німеччина, Франція, тощо), а також рішення Європейського Суду від 22 жовтня 2015 року визначають bitcoin валютою. Не викликає сумніву, що не встановлений правовий статус bitcoin породжує проблему оподаткування, тому що він перебуває поза межами закону та зберігає ознаку анонімності проведення операцій.

Bitcoin – це засіб безготівкового здійснення фінансових операцій, який покладається на криптографічні принципи, щоб створити унікальні, невідтворювані та ділені маркери валюти. Відповідно до ч. 1 ст. 1 декрету Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» від 19 лютого 1993 року валюта України – це грошові знаки у вигляді банкнотів, казначейських білетів, монет і в інших формах, що перебувають в обігу та є законним платіжним засобом на території України. Аналіз наведеного законодавчого визначення сутності валюти дозволяє назвати її основні ознаки: це тільки грошовий знак; перебуває в обігу; законність платіжного засобу на території України; різновид грошових одиниць, що беруть участь у обігу та торговельних операцій.

Якщо застосовувати наведені вище ознаки по відношенню до bitcoin, слід вказати на наступне. Відповідно до ст. 99 Конституції України грошова одиниця України – гривня. Тому bitcoin не можна віднести до національної валюти. А відповідно до вказаного вище декрету Кабінетів Міністрів України іноземну валюту не визначено в формі електронних грошей, або в будь яких інших формах. А тому можна зробити висновок, що bitcoin не є валютою в законодавчому полі України й щодо розгляду інших ознак немає необхідності.

Також необхідно звернути увагу на ознаки bitcoin як електронних грошей. Електронні гроші – одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими особами, ніж особа, яка їх випускає, і є грошовим зобов'язанням цієї особи, що виконується в готівковій або безготівковій формі. Випуск електронних грошей може здійснювати виключно банк. Банк має право здійснювати випуск електронних грошей, номінованих лише в гривні. Банк, що здійснює випуск електронних грошей бере на себе зобов'язання з їх погашення.

Криптовалюту можна визначити, як одиницю вартості, вона зберігається на електронному пристрої, приймається як засіб платежу іншими особами, але її не випускає банк і також вона не номінована в гривні. Тому як електронні гроші bitcoin не може розглядатися, навіть якщо це питання буде врегульовано в правовому полі, так як bitcoin передбачає однорангову мережу – головною особливістю одноранговості є рівноправність (peer to peer – з англ. рівний-рівному), bitcoin немає центрального органу контролю та управління. Головною перевагою децентралізації є контроль всієї системи користувачами, отже банк не може контролювати проведення операцій.

Одержано 17.04.2018

УДК 35.071

Єгор Сергійович РОМАНЕНКО,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.

ЗНАЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Основним призначенням органів публічної влади та їхніх посадових осіб є забезпечення реалізації функцій держави – діяльності, спрямованій на вирішення завдань, які впливають з необхідності нормального, безконфліктного існування та прогресивного розвитку суспільства. На жаль, не всі посадовці здатні правильно і чесно виконувати свої обов'язки. У зв'язку з чим постає питання здійснення дієвого контролю не лише з боку держави. Громадська участь населення в житті суспільства шляхом впровадження нових, раціональних форм активності громадян, їх соціально-культурна та політична зрілість, стимулюють активну державотворчу позицію громадян.

Одним з найважливішим видів позавідомчого контролю за діяльністю органів публічної влади є громадський контроль. Громадський контроль є одним із видів соціального контролю, що здійснюється об'єднанням громадян (організована громадськість та неорганізована) та самими громадянами. Він є важливою формою реалізації демократії і способом залучення населення до управління суспільством та державою. Організована громадськість – це органи самоорганізації населення, засоби масової інформації, громадські, профспілкові, творчі організації та інші громадські об'єднання. До цієї ж